

Kristus Māte nebija surogātmāte!

Es rakstu šo īso rakstu 2026. gada 15. augustā. Tā ir diena, kurā Kristus Māti Mariju godā gan Austrumos, gan Rietumos. Un tomēr daudziem cilvēkiem, ar kuriem esmu sastapies — it kā Svēto Rakstu pētniekiem — Kristus Māte praktiski nemaz neeksistē. Viņiem ir pārāk kauns pat pieminēt viņu, nemaz nerunājot par to, lai viņu godātu. Tas ir tā, it kā Kristus Māte būtu surogātmāte — jūs zināt, viena no tām sievietēm, kuras cilvēki nolīgst, lai iznēsātu viņu bērnu, pēc tam samaksā viņai atlīdzību, paņem bērnu, un par bioloģisko māti nekur netiek pieminēts. Tieši tā viņi izturas pret Kristus Māti. Būtībā viņa ir neeksistējoša un tiek pieminēta tikai tad, kad viņi vēlas viņu noniecināt un uzskaitīt visas tās lietas, kādas, pēc viņu domām, viņa nav. Cik netaisnīgi pret mūsu Kunga māti! Pret to, kura ne tikai dzemdēja Viņu — pieņemot iespēju tikt sociāli izstumtai, pat nomētātai ar akmeņiem –, bet arī audzināja Viņu ar maigumu un mīlestību un stāvēja Viņa pusē līdz pat pašām beigām. Jo, mans draugs, Kristum nav tikai Tēvs. Viņam ir arī māte – Marija. Tā, kura Lūkas 4:48 teica, ka visas paaudzes viņu sauks par svētītu. Kad pēdējo reizi tu svētīji Kristus māti, mans dārgais? Bet tu man teiksi: „Es sekoju Rakstiem.” Un ko tev saka Raksti? Vai tie tev nesaka, ka tev jāgodā tēvs un māte? Un tomēr tu pieņem to, ka Kristus Māti negodā? Vai tu pret viņu izturies, zināmā mērā — tu to varbūt neatzīsti vārdos, bet praksē tā tas ir — it kā viņa būtu surogātmāte? Vai tev patīktu, ja kāds tā rīkotos pret tavu pašu māti? Ja būtībā uzskatītu viņu par surogātmāti? Vai tu domā, ka Kristum tas patīk? Ka Viņa māte tiek praktiski aizvainota? Bet, tā kā tu runā par Svētajiem Rakstiem, to interpretācija nenotiek vakuumā. Svētais Gars neparādījās tikai šodien. Viņš darbojas jau 2000 gadus. Vai tu zini, ko agrīnie kristieši ticēja par Kristus māti? Vai tevi tas interesē? Tam vajadzētu. Jo, ja tu domā, ka pēc 2000 gadiem, kopš Svētais Gars ir klāt, tu sāksi no nulles, tad esi uzmanīgs, lai šādā veidā neaizvainotu Svēto Garu, jo Svētais Gars nesāk no nulles. Viņš darbojas jau divus tūkstošus gadu. Tātad, kā agrīnie kristieši uztvēra Kristus Māti? Šādi raksta Irēnijs — apustuļu pēcteča otrās paaudzes pārstāvis, Lugdunuma (mūsdienu Lionas) bīskaps,

Kristus moceklis, Smirnas bīskapa Polikarpa (par kuru Atklāsmes grāmatā ir runāts ar godpilniem vārdiem) māceklis, kurš savukārt bija apustuļa Jāņa māceklis:

„Tādējādi Kungs nepārprotami nāca ‘pie savējiem’ un uzturēja radību, ko Viņš pats uztur. Viņš arī panāca nepaklausības izpirkšanu uz krusta caur paklausību uz krusta. Un to, ka pārkāpums — uz kuru tika nepareizi novesta jaunava leva, kuru Dievs jau bija devis vīrietim — tika atrisināts, eņģelis patiesi paziņoja jaunavai Marijai, kura jau bija saderināta ar vīrieti. Tāpat kā leva tika novirzīta no ceļa ar eņģeļa (velna) vārdiem, liekot viņai novērsties no Dieva, kad viņa nepaklausīja Viņa vārdam, tāpat arī šo patiesību Marijai pasludināja eņģelis ar saviem vārdiem: ka viņa dzemdēs Dievu, paklausot Viņa vārdam. Un, kamēr leva nepaklausīja Dievam, Marija tika pārliecināta un paklausīja Dievam. Tādējādi Jaunava Marija kļuva par Jaunavas levas aizstāvi. Un tāpat kā cilvēces dzimums tika piesaistīts nāvei caur jaunavu, tā tas tika atbrīvots caur jaunavu. Un tādējādi tika nodibināts līdzsvars, lai Jaunavas levas nepaklausība tiktu atcelta ar Jaunavas Marijas paklausību. Turklāt pirmā radītā grēks tika izpirkts ar Pirmdzimtā palīdzību, un čūskas viltība tika pārvarēta ar baloža vienkāršību. Tādējādi tika salauztas tās saites, ar kurām mēs bijām piesaistīti nāvei. (Irēnijs no Lionas, „Viltus zināšanu atspēkojums”, V grāmata).

Un atkal, citā savā grāmatā, šis pats Kristus moceklis raksta:

„Tāpat kā nepaklausīgās jaunavas (levas) dēļ cilvēks cieta un pēc savas krišanas tika pakļauts nāvei, tāpat arī pateicoties Jaunavai (Marijai), kas bija paklausīga Dieva vārdam, cilvēks atdzimst jaunā dzīvē. Cilvēks bija pazudusī aita, kuru Kungs nāca meklēt uz zemes. Šī iemesla dēļ Viņš uzņēmās miesu un cilvēka izskatu no tās, kas cēlās no Dāvida. Patiesi, bija taisnīgi un nepieciešami, lai Ādams tiktu atjaunots Kristū, lai mirstība tiktu uzsūkta un aprijusi nemirstībā, un lai leva tiktu atjaunota Marijā, lai viena jaunava kļūtu par otras jaunavas aizstāvi un izdzēstu pirmās nepaklausību ar savu jaunavisko paklausību.” (Irēnijs, Lionas bīskaps, „Apustuliskās sludināšanas pierādījums”, 33. nodaļa)”

Tāpat Kristus Māte ir Otrā leva! Tāpat kā leva ir mūsu māte, tā arī Kristus Māte ir mūsu māte. Tieši to ticēja pirmie kristieši – nevis 4. gadsimtā, bet divas paaudzes pēc apustuļiem. Redziet, cik skaisti Irēnijs to parādīja. Redziet, kādas brīnišķīgas analogijas tur ir. Tieši to pirmie kristieši domāja. Vai jūs kādreiz esat dzirdējuši, ka tā tiek teikts? Vai esat dzirdējuši kādu runājam par „Otro levu”? Nē, viņa nekur nav pieminēta. Bet kā gan viņa varētu būt pieminēta, ja lielākā daļa cilvēku mēģina izprast Svētos Rakstus, kā saka, „vakuumā”! Tas ir tā, it kā Kristus Baznīca — pret kuru, kā Viņš teica, Hādes vārti neuzvarēs — jau 2000 gadus nemaz nebūtu pastāvējusi. Bet tagad jūs to zināt. Kā viņa pati teica:

Lūkas 4:46–48

„Mana dvēsele slavē Kungu, un mans gars līksmojas par Dievu, manu Glābēju; jo Viņš ir labvēlīgi paraudzījis uz Savas kalpones pazemību; jo, lūk, no šī brīža visas paaudzes sauks mani par svētītu.”

Vai tu pieder pie tās paaudzes, kas viņu svētī, vai arī tu sēdi malā, gaidot, vai kāds viņu svētīs, lai tu varētu viņu noniecināt? „No šī brīža visas paaudzes mani sauks par svētītu,” kas nozīmē, ka viņa būs pazīstama un augsti godāta visās paaudzēs. Tāpēc es šeit svētīju Kristus Māti, otro levu! Jo Kristus Māte ir arī mana māte! Un es tev saku, mans draugs, dari to pašu!